

Bayer Zsolt: NoÁr is valaki (H?seposz)

2021 február 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bayer keményen kiosztotta a hülyegyereket!

„Rájössz, hogyha valaki el?tted áll egy lakásban, amikor te 16 éves vagy, egy feln?tt ember lakásában nézed a DVD-ket, és épp leemeled a Rocky Horror Picture DVD-t, és amikor felnézel, akkor el?tted meztelenül áll egy férfi, törölgetve a haját, mert épp most fürdött le, az nem normális. [...] Vagy amikor ugyanezzel a férfival utazol egy autóban, és aztán elbúcsúzáskor rácsap a combodra, és csak annyit csinál (megmarkolja a combját), hogy ez nem oké. Mert te tizenhat éves vagy, és az van benned, hogy á, biztos ilyen a színész szakma, biztos ilyen ez a m?vészvilág, ez ilyen, és csak azért csinálja. [...] Én elég keményen beleállok ezekbe az ügyekbe, de az a pillanat, az a felismerés akkor jött el, amikor a Lilla kirobbantotta azt az ügyet. És amikor az a felismerés, hogy ez velem is megtörtént, ez az, el?ttem állt így férfi, nekem megfogta a combomat, végigsimította a combomat, ez az. Akkor ismerem fel, hogy azért fontos nekem err?l beszélni, hogy ne csak az én lelkiismeretem nyugodjon meg, meg ne csak én ventiláljam ki ezt, hanem amikor következ? alkalommal, a következ? próbafolyamat alkalmával, akár most a Vígszínházban, az Enik? nincs ott, de valaki van ott, és m?vész, koreográfus, rendez?, bárki, de ugyanígy ordít, torkaszakadtából, akkor állj ki magadért.” (NoÁr ventilál)

Megvilágosodtam. Soha nem fogom tudni meghálálni Molnár Áron (NoÁr) úrnak, hogy felnyitotta a szemem. Persze, valószínű, hogyha Molnár Áron tehetséges, figyelemreméltó, okos ember lenne, akinek a legcsekélyebb esélye is van arra, hogy hátrahagy majd valami maradandót, akkor nem ilyen lapos, üres, semmitmondó, fontoskodó, önsajnáltató hülyeségekkel szórakoztatná a világot, de hát, mindenki úgy érvényesül, úgy szerez magának öt perc reflektorfényt, ahogy tud.

Nagy találmánya korunknak, hogy úton-útfélen piedesztálra emeli a középszer?séget, aki pedig még csak nem is középszer?, annak ott a metoo meg a gender.

Gurmai Zita zaklatása egy szállodai szobában, nos, ez az Akakij Akakijevics-ség apoteózisa a „PC” sívó homokján.

És most itt van ez a NoÁr.

Hát látják: hát ?t is!

Ezen a ponton felrémlik az embernek a Tanár úr kérem, abból is A rossz tanuló felel:

„És így áll most, még áll, reménykedik, udvariasan figyel, amit a másik beszél... néha helyes!en bólint, legalább ezzel jelzi, hogy ? készült, ? tud... néha bátoritanul meg is szólal, abban az illúzióban ringatja magát, hogy ?t kérdezték, de csak halkán, hogy ne küldjék helyre... aztán szerényen elhallgat és figyel... el?rehajol, részt vesz a felelésben, odaadja a kretát, buzgólkodik a fele! körül, még sűg is neki, hangosan, nem azért, hogy segítsen, de hogy a tanár lássa, hogy ? sűg, tehát ? tud... Egyszóval: nem adja meg magát.”

Na mármost ebb?l is látszik, hogy nagyjából Cro-Magnon óta nem sok minden változott az emberi pszichében (mindössze a hülyék száma növekszik exponenciálisan), ezért aztán nem nehéz felfedezni NoÁr úr „rémes” történetében ugyanazt a vezérmotívumot, amiért a rossz tanuló sűg és nem megy helyre.

Metoo. Ez ma a sűgás.

De mindez mit sem változtat azon a tényen, hogy végre rájöttem, micsoda tengernyi zaklatásnak voltam kitéve eddigi életemben. És még csak nem is tudtam róla – Uramisten!

Gyónnom kell. Hogy ne mondjam: „ki kell ventilálni magamból” ezt a sok rémséget...

...Ott volt például a gimnáziumi öltöz?, a tornaterem fölött. 1977-et írtunk, én ott ültem egy focimeccs után, izzadtan, fáradtan, és akkor egyszer csak megjelent el?ttem egy csomó meztelen fiú, és mind a haját törölgette.

Azonnal éreztem, még ha csak homályosan is, hogy ez nincs így rendben. És azért sem lehet rendben, mert testnevelés után mindjárt matek következik, és ezek a meztelen alakok azért törölgetik a hajukat a zuhany alól kij?ve, mert készen akarnak lenni, és menni akarnak matekórára, én viszont egyáltalán nem igyekszem, ugyanis semmi kedvem matekórára menni.

Micsoda antagonisztikus ellentét!

De ezek csak törölgetik a hajukat. És még meztelenek is. Ha ez nem metoo, akkor semmi sem az!

És ez még csak hagyján (Figyelem! Közeledik a végkifejlet!), de ebben az önmagában is nehezen elviselhető pillanatban egyik osztálytársam, mai napig aktív színész (Kész röhej! Tényleg az!), odahuppant mellém, és nagyot csapott a combomra, mondván: – Figyelj! Hagyjuk a francba a matekórát, menjünk el inkább moziba...

Nem tudom, át tudják-e érezni, micsoda iszonyatot hordoztam eddig magamban, de most végre kiventiláltam...

Aztán ott volt a katonaság. A metoo alfája és ómegája.

Ercsi hely?rségbe vonultunk be, kés? este érkeztünk. Lehajtottak bennünket egy alagsorba, néhány húszas izzó szomorkás fényébe, elvették a civil ruháinkat, ott toporogtunk meztelenül, aztán behajtottak az ezredfűrd?be, észveszejt? ordibálás közepette le kellett zuhanyoznunk, majd valami tet?irtó porral beszórták a kényes részeinket, és amikor már azt hittük, ennél jobban nem lehet embert megalázni, akkor megtörtént.

Álltunk libasorban, a sor elején pedig egy ezredesi rangban lévő doktor ült egy széken, aki „megvizsgált” mindenkit. Ez abból állt, hogy mikor odaértünk, hátat kellett neki fordítani, aztán meg kellett fogni a bokánkat, és akkor az ezredes elvtárs érdekl?dve belenézett a valagunkba.

Azóta töprengök, lázas, lidércnyomásos éjjeleken, vajon mit kereshetett benne...

Közvetlenül el?ttem Csilló honvéd állt a sorban. És akkor történt. Amikor menetrendszer?en lehajolt, megfogta a bokáját, az ezredes elvtárs pedig megkezdte kutató munkáját, én éppen készültem fellázadni, készültem beleordítani a félhomályos bűdösségbe, egy NoÁr elszántságával és rettenthetetlenségével, hogy metoo!!!! – amikor is az orvos a következő kérdést intézte Csilló honvédhoz: – Lyukas foga van?

Mire Csilló honvéd ?szinte rémülettel a szemében hátrafordult, és visszakérdezett: – Jézusom! Onnan látszik?

És akkor és ott és abban a pillanatban olyan röhögéscunami sodorta el az én készülőd? lázadásomat, hogy egészen eddig, a bátor NoÁr fellépéséig kellett várnom, hogy rádöbbenjek: bennünket ott Ercsiben össze-vissza metooztak.

Ugye önök is érzik a lét elviselhetetlen könny?ségét?

És akkor a lányokról, n?kr?l és asszonyokról még nem is beszélünk!

Mennyi rettenetes metoo kísérté végig az életemet a '70-es, '80-as és '90-es években!

Lányok, akik csak úgy kikapcsolták nekem a melltartójukat, pedig nem volt náluk az általam aláírt beleegyez? nyilatkozat, két példányban, két tanú szignójával ellátva. Többen közülük a bugyijukat is lehúzták. Volt közöttük nálam id?sebb n? és asszony is, akit például egyáltalán nem zavart, hogy férjezett. Engem se, de csak azért, mert még nem ismertem fel, hogy zaklatásnak vagyok kitéve.

Követelem, hogy azonnal tiltsák be a Diploma el?tt cím? filmet!

„Isten áldjon meg benneteket, drága jó n?k, asszonyok és szüzek, grófnék, keresked?nék és félbolond zsidónék, akik remeg? ajakkal, hitetlen mosollyal, de vágyakozó, elámult szívvel hallgatták, ha Szindbád jókedvébe, halkított hangon, mintha csak a maga mulattatására tenné: tele hazudta a fejeiket, a lelkeket, a szíveket hangulatokkal, színekkel, elgondolkozásra való szavakkal... Olykor ablakon ugrott ki elátkozott kastélyokból, és hazamenet egy másik n?ért sírt. Máskor szinte kábultan, az arató mit sem látó szemével járt közöttük, egyformán nyúlt a tearózsa után és az útszéli bogáncsért, és reggelre elfelejtette a neveket – elfelejtette hangjukat, amelybe szinte egész életüket öntötték –, elfelejtette végtelen önfeláldozásukat, a veszélyeket, amelyeknek magukat alávetették, és különös, drága esküvésüket, amelyet egy szent barát gyakorlottságával vett ki Szindbád bel?lük. Mind megesküdtek boldogan a szerelmi órában... Igazán mindegy, hogy volt-e egyetlenegy is, aki megtartotta esküvését? És, ó, hányszor kínálták ékszereiket, pártfogásukat, jövő életüket. [...]

Szeretett felvidéki városokban sohasem látott, polgári ártatlanságú, sokgyermekes n?knek szerelmet vallani, hirtelen tovább utazni, és havas éjszaka, néptelen, zezugos utcán kis ablakokon bekandikálni, hogy vajon mi

történik az éji mécses világítása mellett.

Szeretett kezeket, hajakat, n?i neveket, asszonyhangokat és simogatásokat. Szeretett alvó fiatal leányok álmában el?jönni, és az álarcosbálon a tévedt n?t hercegasszony módjára körüludvarolta, a finomtalan kézhez verset mondott.

Mindent szeretett, ami hazugság, illúzió, elképzelés, regény – ha egyszer rózsaszín? trikóban játszhatott volna a magasban a trapézen! – ha orgonista lehetett volna a hercegi kastélyban – ha gyóntatóatyja a jezsuiták templomában! Keresett n?orvos Pesten vagy a n?neveldeben fiatal tanár! Éjjeli lámpa a Sacré Coeurben vagy nagybet? az imádságban, amelyet a n?k kedveseikért mondanak a ferencieknél. Ablaküveg, amelyen át csókot küldenek, szentképcske a párna alatt, selyemszalag a vállf?z?ben és rejtegetett költ?, akinek m?veit fiatal n?k titkos helyen olvassák.”

Ezt meg itt, ezt a sok fertelmes zaklatást mind-mind Krúdy Gyula írta.

Követelem, hogy azonnal tiltsák be a Szindbádöt is!

Szegény Molnár Áront pedig vigye le végre valaki a parkba, aztán ha nem látja senki, csapjon rá a seggére...

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

